

Porabje

TEDNIK SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 22. junija 2023 - Leto XXXIII, št. 25

stran 2

»EN PAR JE ŠE TAŠI LIDI, ŠTERI SE ČLOVIK RAZVESELI ...«

ODPRLI SO MOBILNI PIVSKI BAR
stran 4

PORABSKE LJUDSKE PESMI SO ŽIVE TUDI IZVEN PORABJA
stran 6

S KOSAUV SMO ŠUNKO REZALI
stran 8

Dan državnosti na slovenskem konzulatu v Monoštru

»EN PAR JE ŠE TAŠI LIDI, ŠTERI SE ČLOVIK RAZVESELI ...«

Pred dnevom državnosti je slovenski generalni konzulat v Monoštru pripravil tradicionalni sprejem, ki se ga je udeležila

ta, saj so Dušanu pomagali peti tudi številni udeleženci sprejema.

Slavnostni govornik, slovenski

v Porabju in Prekmurju,« je postavil slavnostni govornik in dodal, da tega sodelovanje ne bi bilo brez aktivne udeležbe pripadnikov narodnosti. Nagovor je Cencen sklenil z besedami: »Zaradi današnje posebne priložnosti bi vseeno rad izpostavil osebo, ki je v zadnjih štirih letih pomembno prispevala k dvostranskim odnosom med Slovenijo in Madžarsko iz Porabja, to je generalna konzulka Metka Lajnšček. V zadnjih dveh letih, odkar sodelujemo, sem se prepričal, da je s svojo izjemno predanostjo in strokovnostjo spodbujala vse okrog sebe, vključno s slovensko narodno skupnostjo, da se je status skupnosti nadalje krepil ter da je bil njen glas slišan tako v Sloveniji kot v Budimpešti. V svojem štiriletнем mandatu je po moji oceni pustila neizbrisni pečat v Porabju, za kar se ji iskreno zahvaljujem in ji hkrati želim uspešno nadaljnjo profesionalno kariero ter osebno srečo.«

Ob drugih čestitkah in darilih številnih gostov je generalna konzulka iz rok monoštrskega župana Gaborja Huszarja prejela tudi častno listino župana. Metka Lajnšček se je zahvalila vsem, ki so v minulih štirih letih sodelovali z njo, obema krovnicama organizacijama porabskih Slovencev in vsem drugim organizacijam, društvom in ustanovam. »V čas in veselje mi je bilo sodelovati z vami. Skupaj smo delali za prihodnost slovenskega Porabja, za ohranjanje maternega jezika, slovenske kulture, dediščine in narodne identitete. Zelo rada sem delala z mladimi. Imeli smo nešteto skupnih programov. Verjamem v vas in vaše sposobnosti, da boste to skupnost vodili tudi v prihodnje,« je poudarila Metka Lajnšček in dodala, da ima generalni konzulat, ki v Monoštru deluje že četrto stoletje, dobre stike tudi z lokalno skupnostjo.

Silva Eöry

Metka Lajnšček se je za sodelovanje v minulih štirih letih zahvalila tudi svojim sodelavcem (z leve: Laci Holecz, Gyöngyi Gyécsek, Ildikó Windisch in Brigitta Soós).

lo veliko gostov iz Slovenije in Madžarske. Ob tej priložnosti se je namreč generalna konzulka Metka Lajnšček, ki bo konec julija končala svoj mandat, tudi uradno poslovila. V kulturnem

veleposlanik na Madžarskem Marjan Cencen, je najprej poudaril, da je praznovanje dneva državnosti za vsako državo nekaj posebnega, »če pa gre za mlado državo, kot je Slovenija,

Sprejema ob dnevu državnosti se je udeležilo veliko gostov iz Slovenije in Madžarske.

programu, za scenarij in režijo je poskrbela višja svetovalka za narodnostno šolstvo v Porabju Valentina Novak, so se predstavili: gornjeseniški mešani pevski zbor Avgusta Pavla, glasbena skupina Seniške sinice, folklorna skupina števanovske osemletke in Dušan Mukič; slednji je zapel pesem Vlada Kreslina, ki jo je sam prestavil v porabsko narečje. »En par je še taši lidi, šteri se človik razveseli ...« je odmevalo v šotoru, ki je bil postavljen na dvorišču konzula-

je to še toliko bolj izjemno«. Kar se tiče dvostranskih odnosov med Slovenijo in Madžarsko je bilo v zadnjem obdobju veliko obiskov najvišjih politikov. »Najtešnejšo vez med državama predstavljata narodni manjšini. Skrb za njun obstoj in razvoj je tema vseh dvostranskih srečanj in pogovorov. Posebno nazorno je bilo to prikazano z nedavnim skupnim obiskom predsednikov parlamentov Slovenije in Madžarske, ki sta obiskala narodnostno mešano območje

Razstava o osamosvojitveni vojni v Sloveniji

Ob predstavljanju razstave Osamosvojitvena vojna v Sloveniji 1991 po osnovnih in srednjih šolah in drugih ustanovah v slovenskem prostoru smo tokrat prešli tudi slovensko-madžarsko mejo. Podpredsednik policijskega veteranskega društva (PVD) Sever za Pomurje Milan Osterc in predsednica Zveze Slovencev na Madžarskem (ZSM) Andrea Kovács sta se v letu 2022 in 2023

Organizatorji razstave: predsednik in podpredsednik PVD Sever za Pomurje Drago Ribaš in Milan Osterc, na sredini predsednica ZSM Andrea Kovács

dogovarjala in tudi dokončno zmenila za postavitve razstave v Slovenskem kulturnem in informativnem centru v Monoštru. Milan Osterc, članica PVD Sever za Pomurje Milena Kovačič ter člana Ivan Potočnik in Igor Klarič so postavili 40 panojev razstave Osamosvojitvena vojna v Sloveniji 1991 in dodali še 7 panojev pomurskih dogodkov med osamosvojitveno vojno. Razstave se je udeležilo okoli 30 gostov, med njimi tudi general-

Doganjanje v času osamosvajanja je predstavil predsednik PVD Sever za Pomurje Drago Ribaš.

na konzulka v Monoštru Metka Lajnšček.

Ob odprtju razstave in obenem zaznamovanju dneva državnosti 25. junija je predsednik društva Drago Ribaš ob pomoči pri prevajanju predsednice ZSM Andree Kovács predstavil razstavo. Podpredsednik Milan Osterc je ob tem predsednici izročil vse knjige in zbornike, ki so bili izdani od leta 2015 pod pokroviteljstvom PVD Sever za Pomurje, in elektronsko verzijo knjige Pomurje je gorelo modro. Iste izvode knjig in elektronske knjige je podaril tudi Državni slovenski samoupravi, ki ji predseduje Karel Holec. Avtorju članka v knjigi Občina Lendava v soju osamosvojitve 1991 Jožetu Hirnoku pa je podpredsednik izročil izvod omenjene knjige.

Seveda smo ob tem prinesli s seboj tudi zloženske v slovenskem in madžarskem jeziku.

Razstava ostaja v Monoštru do konca meseca junija 2023.

Milan Osterc

Najšla se je skor dvesto lejt stara knjiga

Kulturno društvo Člen 7 za avstrijsko Štajersko – Pavlova hiša iz Potrne je vödalo knjigo z naslovom Gormerkanska knjiga. Dé za fontoški etnološki, jezikoslovni in zgodovinski dokument, stero ga so notpokazali že na

verzuši v toj pesmi napisani v domanjom geziki, steroga Suzi ne vej. In ona je te pozvala mene pa me je prosila, če leko kaj pomagam. In ges sam te tau knjigo v roke vzela pa sam tüdi nej vse razmejla. Če po istini povem,

sta tri dece, tau leko v knjigi tüdi preštemo. Zanimivo je, ka je podatke o svoji držini zapiso v nemškem geziki in pisavi gotici. Vse drügo v toj knjigi pa je napisano v slovenskom geziki. Tau pomeni, ka je oba gezika dobro znau. Zatau tüdi brodimo, ka je biu šaulivani človek.«

O geziki v toj knjigi je neka več napisala Prekmurka Nina Zver. Znamo pa, ka so jezikoslovci že pred leti zapisali, ka so Slovenci v Radgonskom kauti gučali mednarečje, neka vmejs med prekmurskim gezi-

je vse znau odati, vse, ka je pripauvo, tüdi maro, konje, med, meu pa je tüdi tri gorice, stero so gnesden na slovenski strani granice. Tistim, steri so kopali gorice, je plačo s penez, vej pa je tau žmetno delo bilau.«

Gormerkansko knjigo so v Murski Soboti predstavile (od leve): Nina Zver, Susanne Weitlaner in Jelka Pšajd.

Sredina 19. stoletja je biu tisti cajt, gda se je slovenski narod začno gorbidity in se je po revoluciji leta 1848 začnilo gučati tüdi o Zedinjeni Sloveniji. Do tistoga cajta je dosta eričnih pa včernih Slovincov po nemški pisalo, zatau vas je malo čüdivalo, ka je té paver že od vsega začetka piso v domanjom geziki, prva v dajničici, sledkar pa v gajici.

»Istina gé. Zatau nas je tüdi zanimalo, gé se je on tak dobro navčo pisati in šteti. In če že gučimo o črkopisi, o dajničici, trbej povedati, ka jo je gorpostavo Peter Dajnko. On je biu več ka deset lejt kaplan v avstrijski Radgoni. Leko ka je on san biu tisti, steri je Mi-

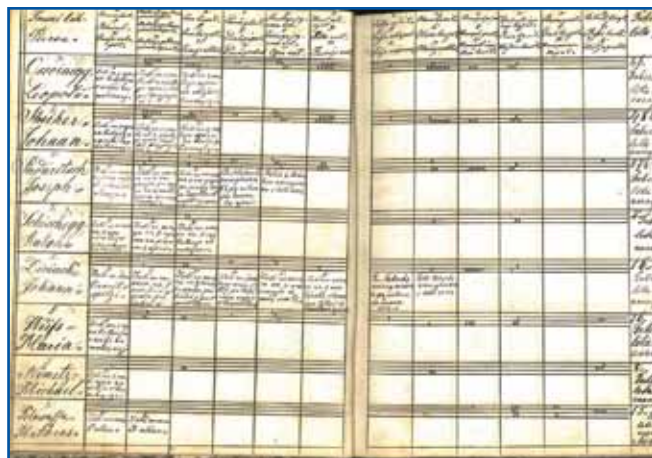
več mestaj, med drügem tüdi v Pomurskem muzeji v Murski Soboti. Par dni po tom dogodki sam se pogučavala z Jelko Pšajd, stera je knjigo predstavila vküper z sourednico Susanne Weitlaner in Nino Zver, stera se je spravala z jezikoslovnim talom té knjige.

me je telko sploj nej zanimala sama pesem, liki tisto, ka je tadale v knjigi pisalo. Tisto je bilau za mene bole zanimivo, vej pa piše, kak se je inda svejta živelo.«

Trbej povedati, ka se je ta knjiga pisala v lejtaj od 1842 do 1882 in ka je njen

Jelka, čüli smo, ka je ta Gormerkanska knjiga eno veliko odkritje za slovensko-avstrijsko regionalno zgodovino. Zanimivo je, kak se je ta knjiga najšla. Malo nam prva raztolmači tau.

»Pred približno petimi leti je ena ženska iz Potrne, tam gé je tüdi Pavlova hiša, gorziskala predsednico Društva 7. člen za avstrijsko Štajersko Susanne Weitlaner. Ta ženska je tau, ka je napisano v toj knjigi, stero je najšla doma, nej razmejla. Najbole jo je zanimala pesem o pavri, stera je na začetki knjige. Suzi je tau gledala, pa je, čegli zna slovenski, nej vse razmela, vej pa so bile ovakše litere kak jih je ona vajena. Dé za en stari slavski črkopis, dajničico, stero tüdi mi več gnesden ne vejmo. Poleg toga so

Tak je Michael Hois piso o tom, ka pa kelko so dninari delali na njegovom paverstvi.

vekši tau napiso Michael Hois, po tistom, ka je on mrau pa njegva či Maria. Sto je biu Michael Hois? »On je biu en velki paver, steri je meu velko gazdijo, 29 hektarov grünta. Istina gé, ka se je on priženo na té grünt. Njegva žena se je prva pisala Marija Ornigg. Mela

chaela Hoisa včiu slovenski. Nej pa smo najšli o tom nikšoga pisnoga dokaza. Ka se tiče gezika, pa je istina gé, ka je domanje prausno lüstvo gučalo slovenski. In tak so pavri v toj krajini s svojimi dninari (napszámosok) pa tüdi z lapci in deklami gučali slovenski.«

Susanne Weitlaner kaže tisti tau knjige, ge je napisana pesem o pavri.

kom in slovenskogoriškim oziroma prleškim gezikom.

»Leko bi pravli, ka je okauli Radgone živelo dosta prausnih lidi, tüdi takših, steri so prišli iz Prekmurja, stero je bilau te en tau ogrskoga tala monarhije. Istina gé, ka so tej lidge nej gledali na granice. Tak ka v Porabji radi lidge pravijo, granice nemajo oči. In tak so šli ta, gé je delo bilau, gé so leko kaj zaslužili. In tak so dninari odili tüdi delat in pomagat na gazdijo Michaela Hoisa.«

V toj knjigi je dosta napisano o tom, kakša dela vse so dninari opravljali in kelko cajta so za tau ponücali.

»Dninari so bili tisti lidge, steri so skor vsakši den šli velkomi pavri pomagat. Za vsakšoga gé zapisano, kelkokrat je prišo in ka vse je delo. In tau je zapisano za vsakšo leto ejkstra. Vidimo, ka so se najbole spravljali s pšenico in žitom. Gda smo vsevküper sešteli, smo vidli, s kem vse se je Hois spravlo in s kem vse je slüžo. Nej je biu samo velki paver, biu je tüdi dober bautoš, vej pa

Dninari pa so ovak nej daubili penez, liki jim je plačo tak, ka jim je pomagogo. Kakša vse je bila ta pomauč?

»Mi tau zovemo odslužek. Če njemi je dninar prišo okapat kukorco ali krumpiče, je on šau njemi dostakrat orat ali pa njemi je dau en falat zemle, gč si je te té mali paver leko sam spauvo krumpiče, repo ali kaj tretjoga. Bilau je tüdi tak, ka so delavci daubili krmo, listje ali drva, vmejs pa jim je dau tüdi kakšo (h) rano, žir ali menšoga pujceka.«

Na konci pogučavanja sve si z Jelko Pšajd ške o tom gučale, ka se mogauče tüdi v Porabji na kakšom paudi ške najdejo takši in načiši stari dokumenti, knjige ali kejpji. Če tau ške što najde, naj ne liči vkraj, liki gorzišče Jelko ali pa koga od Slovenske zveze, vej pa bi bila velka škoda, če bi takši stari kinč odišo v pozabo.

Silva Eöry
Kejpi Tomislav Vrečič/
Pomurski muzej

PREKMURJE

Povezanost

Turistično društvo Palinka Čentiba in Pomursko madžarsko mladinsko društvo sta osmič pripravila pohod od Pinc do Hodoša. Pohodniki - eni so preodili celo paut, bili pa so tudi takši, steri so šli samo en tau poti - so se na dolgo paut, stera pela po vesnicaj, v sterih na granici med Slovenijo in Madžarsko živejo pripadniki madžarske narodnosti, odpravili že zrankoma. Do cilja, steri je biu 48 kilometrov daleč, so prišli večer. Od Pinc je pohodnike paut prva odpelala prauti Dolini - Čentibi, gé je bila pri piciklističnom centri Murania prva postojanka. Po tistom so se stavili v Dolgi vasi, paut pa te nadaljevali v smeri Mostja in Genterovec. Obed so meli na dvauri etnografskoga rama Györgya Dobronakija v Dobrovniku, po tistom pa so se napautili prauti Goričkomi, v smeri Čikečka vas, Prosenjakovci, Središče in Domanjševci, gé je bila pri etnografskom rami zadnja postojanka pred ciljom. Mimo Krplivnika so prišli do Hodoša, gé je malo več kak 50 pohodnikov pauleg priznanja čako ške topeu bograč. Sporočilo pohoda, steroga si je vözbrodu zakonski par Abraham s Hodoša, je povezanost in vztrajnost. No in o povezanosti je bil guč tudi na srečanji goričkih županov, do steroga je prišlo v Pucconcaj in tau na pobudo župana Uroša Kamenška. Istina gé, ka se župani srečavlejo na takši pa načiši dogodkaj. Sploj, te, gda ma stera občina svoj občinski svetek, rada povabi na slavje tudi sausedne župane. Dapa ob takši priliki si ne moreš dosta pogučavati, zatau naj bi se gorički župani po nauvom gnauk na mejsec srečali in se neformalno pogučavali o aktualnih temaj, problemaj in projektaj, pauleg toga pa bi leko med seboj vöminili tudi dobre prakse. Trenutno je najbolje aktualna tema nadgradnja vodovodnoga sistema B, gučali pa so si tudi o turistični destinaciji Goričko.

Silva Eöry

Točena kakovost

ODPRLI SO MOBILNI PIVSKI BAR

Zoltán Nagy je Porabec, ki se že nekaj let ukvarja s točenjem piva. Gostilničar z Dolnjega Senika je danes v tem že pravi mojster, ki z

Ob Malem Triglavu v Andovcih je Karel Holecz Zoltánu Nagyju najprej izročil slovensko pivo, nato pa mu je še simbolično predal ključe za mobilni bar.

znanjem, znanim le redkim, toči pivo na skoraj znanstveni ravni. Metode točenja se je najprej naučil v okviru izobraževalnega programa na Madžarskem, kasneje pa še na Češkem v Plznu in s tem postal 325. kvalificirana oseba na svetu, ki je opravila mednarodni program. Postal je tako imenovani tapster, kar pravzaprav pomeni točaj.

Ko predstavlja korake točenja, pove, da se veliko gostilničarjev boji kapljice piva, ki odteče, ker da je to izguba. »Za mene pa je izguba to, če se gost ne vrne,« pravi Zoli in razlaga, da je treba najprej točiti peno in potem pod peno točiti pivo. Prenapolnjen kozarec pusti, da pena odteče. Tako dobi popolno kakovost piva, kakršno mora biti pivo pilsner. »Ko točiš pivo, moraš zapravljati, pivo bo dobro, če bo včasih pretočeno. Velikodušnost in radodarnost, brez tega ne bomo imeli po-

polnega piva,« je prepričan mojster z velikimi sanjami, ki je po lastnih načrtih izobilikoval mobilno pivnico, s katero bo lahko potoval po vsej državi in ponujal na mojstrski način točeno pivo. Zoli, ki z družino živi v Števanovcih, je deset let upravljal gostilno na Dolnjem Seniku, kjer so ga gostje velikokrat spraševali, ali je glede na svoje znanje res na pravem mestu. To ga je spodbudilo k še intenzivnejšemu delu in začel je z mobilno napravo točiti pivo na prireditvah. Kasneje si je izmislil mo-

bilni »truck,« s katerim bo lahko postregel gostom kakovostno in v veliko širšem obsegu. To je pravzaprav prikolica, opremljena z vsemi potrebnimi napravami za točenje piva in za katero si je podporo pridobil v okviru Programa spodbujanja gospodarske osnove avtohtone slovenske narodne skupnostni na Madžarskem. Zoltan bo s svojim mobilnim barom pripravljen točiti in ponujati piva na vseh družinskih, družabnih ali službenih prireditvah, kamor ga povabijo.

Mobilno pivnico so slavnostno odprli na dvorišču porabske domačije ob Ma-

lem Triglavu v Andovcih. Dogodka so se udeležili tudi predstavniki narodne skupnosti v Porabju, slovenska generalna konzulka Metka Lajnšček, parlamentarna zagovornica Slovencev Erika Köleš Kiss, predsednica Zveze Slovencev Andrea Kovács in predsednik Državne slovenske samouprave Karel Holec. Odprtje pa je počastil tudi poslanec Zsolt V. Németh in imel slavnostni govor. Obudil je spomine iz študentskih let, ko je imel veliko osebnih izkušenj s pivom. Citiral je še misel iz madžarske filmske komedi-

je: »Dobro pivo je kot življenje. Življenje je kot dobro pivo: se peni, se peni, potem pa ga zmanjka.« Na koncu je pohvalil delo mojstra to-

čjenja piva, ki s kakovostno dejavnostjo prispeva, da je dan, ko človek drži vrček

piva, zares praznik.

Karel Holec, predsednik Državne slovenske samouprave, je Zoltána Nagyja presenetil s slovenskim pivom Laško. »Triglav je eden od simbolov Slovenije,

Zoltán se je za slovesno odprtje mobilnega bara pripravil s točenjem štirih vrst piva.

otvoritev pa poteka pri Malem Triglavu,« je dejal in se spraševal, zakaj bi manjkalo slovenskega piva. Pivovarna Laško ima projekt Gremo v hribe, s katerim spodbujajo odgovorno pitje in varno obnašanje ter športen način življenja. Predsednik se je spomnil dogodkov s pohoda od Malega Triglava na Triglav, ko se je pred leti mojster točenja Zoli s kartonom piva povzpел na najvišjo točko Slovenije. Pri Malem Triglavu v Andovcih pa mu je slavnostno predal ključe za mobilni bar in mu hkrati zaželel veliko uspeha pri novi dejavnosti. Gábor Békefi, direktor podjetja Pivovarne Dreher, je spregovoril o kakovostni storitvi, ki jo predstavlja edinstvena dejavnost Zoltána Nagyja. Nato je monoštrski župnik Imre Bodorkós blagoslovil premikajočo se pivnico, sledili pa so točenje piva in sproščeni pogovori.

Nikoletta Vajda-Nagy

Leta 2020 je Zoltán uspešno osvojil tudi Triglav, na katerega se je pozvpeł s kartonom piva v nahrbtniku.

ČRNE POTI

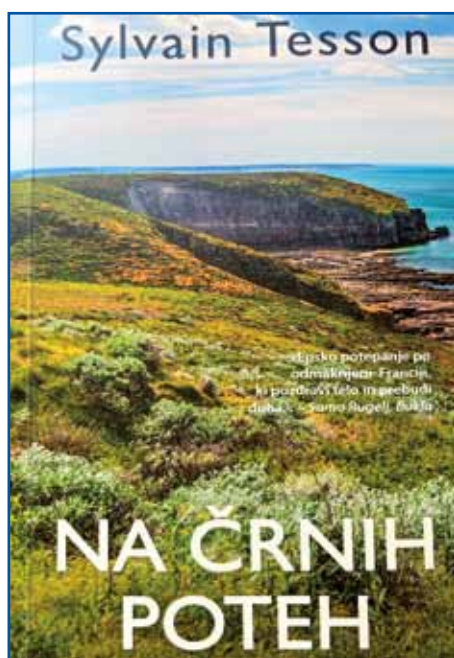
Francoski pisatelj Sylvain Tesson nam pripoveduje zgodbo o sebi. O nesrečnem padcu s strehe, ki ga je za dolge mesece prikoval v posteljo, in o moči volje, ki ga je iz postelje dvignila in postavila na noge. Odločitev, da bo ob okrevanju peš prehodil Francijo, ga je postavila pred izziv spoznavanja sebe in lastne države.

Pisatelj črne poti imenuje tiste opuščene poti, ki so preveč starodavne, zato se danes ne zdijo nikomur več kaj vredne. Opisuje francosko hiperpodeželje, ki je oddaljeno od urbanega sveta, zanj pa so značilni šibka poseljenost, pomanjkanje infrastrukture in naravnih virov. Pešpot ga vodi od juga proti severu. Po stranpoteh od Provanse do Normandije. Čez opusteli Centralni masiv.

Skozi pripoved nam razkriva misli, ki se mu porajajo med hojo. Kot npr.: "Bil sem na pragu ognjeno poletnega dneva, brez drugega cilja kot to, da grem naprej po poti. Brez kogar koli, ki bi ga moral obveščati, brez vprašanj, na katera bi moral odgovarjati. Dan na prostem, se pravi, na varnem."

Prav tako ob hoji spoznava geografijo pokrajine, ljudi, ki jih ob odročnih krajih srečuje, in mentaliteto prebivalstva, ki se v zgodovini prilagaja sodobnosti kljub svoji odročnosti. Med drugim nas opomi-

nja, da je geografija oblika zgodovine. Da se je pokrajina v veliki meri preoblikovala zaradi avtomobilov, kajti zaradi njih je

bilo treba poskrbeti za večjo pretočnost med spalnimi naselji s samostojnimi hišami in parkirišči pred supermarketi. Po pokrajini so se razširila krožišča, ljudje pa cele ure preživljajo v avtomobilih. Pokrajine so zaznamovali vodni stolpi, cestninske postaje in daljnovodi.

Nadalje nas opominja, kako je ob poti

opažal človeško nagnjenje k nabijanju prepovedi. Takole pravi: "Na vsakem obronku je stal kak 'prepovedan lov', 'privat', 'prepovedan prehod'. Človek zna urejati naravo, jo ograjevati. Evolucija je res nekaj hecnega. V trideset tisoč letih je privedla eno vrsto

lovcev-nabiralcev do tega, da ponotranjijo lastniški odnos do vsega, kar jih obdaja." Na koncu poti spozna, da se vsaka dolga hoja zdi kot odrešitev. Stopiš na pot, greš naprej, iščeš možne poti skozi robide, se izogneš vasi. Si poiščeš zavetje za čez noč, v sanjah si poplačan za žalosti dneva. Izvoliš si domovanje v gozdu, zaspíš ob poslušanju nočnih ptic in zjutraj nadaljuješ pot, razvnet od norosti visokih trav, srečuješ konje. Spoznaváš molčeče kmete.

Oseka in plima se izmenjujeta. In greš po poljih vsak dan naprej, da prideš do konca poti. In tedaj, tedaj greš lahko spet domov, saj si se znebil žuželke, ki ti je glodala srce. Knjiga, ki jo priporočamo, ni le opis hoje in pokrajine, po kateri popotnik hodi, temveč je predvsem spoznavanje človeške duše skozi prizmo narave in okolice. Je zartje vase v tišini, ki je hkrati tista, ki nas najbolj približa samemu sebi.

Pripravila Jana Balažič, Pokrajinska in študijska knjižnica Murska Sobota

IZ NAŠE KÜNJE: ZDRAVI DOMAČI KEKSI ZA PSA

Naš mali Beni je trno razvajeni. Skaus ga vlačimo pa ga škrablemo pa njemi kúpüvlemo nauve igrače. Z nami se vozi z autojom, gleda po pauti skaus okno, pa komaj čaka, ka de vido, kama idemo. Razvajeni je celau tak fejst, ka njemi naš oča Kalman pisti, ka lejko spi pri njem v posteli, pod njegovim poplanom. Stisne se njemi cuj k nogam, pa tak njiva oba frčeta do zranka.

Ali neje vsigdar vse lepau. Pri našom pesi smo gorprišli, ka ma alergije. Dali smo ga celau testejrati, gesti ne smej piceka, mlejka, djajca, alergičen pa je tudi na vse konzervanse pa umetna barvila (mester-séges színezék). Tau pomejni, ka njemi ne moremo kúpiti briketov pa konzerv, pa nikših pribolškov, štere bi lejko žvečo. Zatao sam iskala po interneti, ka njemi lejko zdravoga napravim, ka bi tudi on lejko kaj daubo pauleg drügoga gestija, šteroga njemi vsakši den sküjamo.

Najšla sam kúp receptov, no, enoga pa sam celau sprobala in morem praviti, ka

je naš Beni nej meu nika prauti. Spekla sam njemi zdrave kekse, šteroga je vsakši den enoga daubo.

Če se ščete tudi sami pošpilati, vam te recept spišem pa ga lejko probate. Nega nikšoga ekstra dela z njim, kekse sam pa mejla v vrečki v hladilniki, ka mi nejsjo splesnivili.

Sestavine za kekse za vašo kosmato srečo so:

- 2 mrkefci
- 1 banana
- 100 g ovsenih kosmičov (zabpehely),

štere namočimo v vodau za 20 minut

- 200 g punozrnate mele
- 50 ml olja (po originali je olivno oli, ka njemi fajne kosminje dela)
- voda po potrebi

Napravimo maso in na peko paper napravimo ploščate kekse (šteri so naj velikosti, štera je primerna za fajto vašoga psa; lejko pa napravite bole velke, pa jih te poterete na menše falate). Redlin segrejemo na 180 stopinj, pa kekse pečemo 45 minut. Za našoga Benija sam ges iz te mase napravila približno 30 keksov.

No, zdaj vidite, zakoj je naš pes tak razvajeni. Pa vörvlite mi, ka tau on dobro zna. Naš zet skaus pravi, ka nas zna dobro vöponücati, pa točno zna, pri kom de kaj daubo. Pri enom dugi špancir, pri drügom pa cartlanje. Ali tak pač je. Mi ga mamu radi, pauleg toga smo ga posvojili, gda je biu star že 6 lejt, naj zna, ka njemi pri nas do konca žitka nede nigdar slabo. Samo, naj je zdrav pa srečen. Pa lejpi pozdrav od našoga Benija!

Simona Rituper

ŽELEZNA ŽUPANIJA

Dragša so gratala stanovanja v blokaj

Na Madžarskom več kak en milijun lüstva žive v blokaj (tömbházban), tau je 11 procentov vsega lüstva, ka v rosagi žive. Največ lüstva v Budimpešti žive v taši ramaj, več kak 25 procentov, v Somboteli je to nej dosta menša ta številka, malo menje kak 24 procentov. Dotejgamau so stanovanja (lakások) v blokaj najbola zavolo cejne vöodebrali, depa gnesden že tau to nevola, zato ka so se cejne tej stanovanj to redno zdignile. Tau to istina, ka tej nauvi bloki so že nej tisti bloki kak so prvin bili, dosta bola so že moderni, najbola praktični so za tiste, steri sami živejo. Pa nej samo zavolo toga, zato to, ka so še itak falejši kak drüga stanovanja ali rami.

V Budimpešti za kvadratni mejter v blokaj 789 gezero forintov prosijo, če so iz patauna. V tisti blokaj, steri so s ciglami zozidani, pa milijon forintov. Ta cejna je v varašaj, steri so centri županij, samo 552 gezero forintov.

Velka razlika je med bloki to, če kvadratne mejtere stanovanj gledamo. Najmenša stanovanja so v Budimpešti v stanovanjskom naselji Pünkösdfürdő, mejrijo vsevküp 12 m², ranč tak najvejša stanovanja v bloki so to v glavnom mestu, v Káposztásmegyery, ta mejrijo 123 m².

V tej nauvi, novejši blokaj je dosta baukše živeti kak v tisti, steri so se v šestdeseti lejtaj zidali. Tej nauvi so že bola zeleni, pa nej samo zavolo energije, liki zato, ka so mali ogradci na terasaj ali na strejaj, gde stanovalci vsefele leko pauvajo. Ali na nijj celau drejvge raste, stero s sejncov hladi tiste, steri tam živejo. Velka prednost je tau to, ka nej trbej travo kositi, nalagati, snej odmetavati. Pa bautte so to vse paulak. Zvün tauga vejn tak nika drügo dobroga nega v tejm, če živeš v bloki, depa tau gvüšno, ka gnesden brezi te blokov bi nej mogauče bilau telko narodi po varašaj živeti, najbola v metropolisaj.

Karči Holec

OD SLOVENIJE...

Robert Golob je bil na obisku v Avstriji

Predsednik vlade Robert Golob je bil na prvem uradnem obisku v Avstriji. Na srečanju z avstrijskim kanclerjem Karlom Nehammerjem je bil znova kritičen do podaljševanja nadzora na slovensko-avstrijski meji, češ da »podatki kažejo, da tovrstni ukrepi ne ustavljajo migracij«. Avstrijski kancler je opozoril na težave na schengenskem območju in poudaril, da je za Avstrijo zaščita meje izrednega pomena. »Tu pa moramo kombinirati različne ukrepe,« je dejal in med drugim omenil nujno krepitev sodelovanja s tretjimi državami, kot so Maroko, Egipt in Indija. Avstrijsko vztrajanje pri mejnem nadzoru je podkrepil tudi s statističnimi podatki. V državi so namreč lani našli kar 109.000 prosilcev za azil, od tega jih je bilo tri četrtine neregistriranih. Nehammer je tudi poudaril, da se Slovenija spoprijema z visokim migracijskim pritiskom iz Hrvaške. »Slovenija nima namena uvajati mejnega nadzora nad Hrvaško. S tem tudi dajemo zgled Avstriji, da problematiko migracij lahko rešujemo na drugačne načine,« pa je odvrnil Golob in naznanil pobudo Slovenije za mešane patrolje po celotnem ozemlju držav, ne samo ob mejah.

Slovenski premier in avstrijski kancler sta se strinjala, da sta Avstrija in Slovenija naravni zaveznici pri podpori državam Zahodnega Balkana, pri čemer pa je Golob opozoril, da proces širitve EU ne deluje. Golob je spomnil tudi na težave slovenske manjšine v Avstriji. »Zavedamo se bogastva manjšin. Najpomembnejša iniciativa na področju slovenske manjšine na Koroškem je, da bi v vrtce znova pripeljali slovenski jezik in okrepili prisotnost slovensčine v predšolskem obdobju,« je na skupni novinarski konferenci opozoril predsednik slovenske vlade, ki se je na Dunaju sešel tudi s predsednikom avstrijskega parlamenta Wolfgangom Sobotko.

PORABSKE LJUDSKE PESMI SO ŽIVE TUDI IZVEN PORABJA

V kulturnem domu v Bajánsenyu je 3. junija potekal prav prsrčen glasbeni program s porabsko noto.

V sodelovanju glasbenih šol v Dunaharaszti in v Soroksáru (Galambos János Zenei Alapfokú Művészeti Iskola in Dunaharaszti Alapfokú Művészeti Iskola) ter Glasbene šole v Bajánsenyu (Bajánsényei Zeneiskola) so na koncertu nastopale glasbene skupine domače glasbene šole – učenke in učenci kitare, električnih klaviatur, kljunaste in prečne flavte – gostujoči izvajalci pa so bili združeni glasbeni skupini obeh omenjenih glasbenih šol iz bližine Budimpešte, Špajnsi-flajnsi mladi muzikanti in glasbena skupina s harmonikami in pihalnimi glasbili (Harmonikás Brass Band).

Vodja obeh skupin je vsestranska glasbenica, učiteljica harmonike, saksofonistka skupine Špajnsi-flajnsi mladi muzikanti Judit Farkas, ki se zavzema za ohranjanje glasbenega izročila raz-

ličnih narodnosti, med drugim tudi porabskih ljudskih pesmi. Kot saksofonistka in strokovna vodja je več let sodelovala v skupini Državne slovenske samou-

nenavadno hitrostjo naučijo porabskih melodij. Skupina mladih navdušenih in nadarjenih glasbenikov si je izbrala ime Špajnsi-flajnsi mladi muzikanti.

Špajnsi-flajnsi mladi muzikanti so zaigrali Moj oča ma konjička dva, Da psi zalajajo, Drugački život je lep, Mi se mamo radi, Milka stoji na brejgi, Rasi, rasi,

rozmarin, Od kec si, Jaz pa pojdem.

Glasbeni program v Bajánsenyju je sklenila skupina Harmonikás Brass Band, ki je občinstvo razvajala z navduhajočim nastopom, polnim izvirnih izvedb različnih skladb, zaigrali pa so tudi avtentično, znano in slavno slovensko polko.

prave Špajnsi-flajnsi muzikanti, katere cilj je ohranjanje porabskega glasbenega izročila tudi zunaj Porabja. Skupini je Laci Korpič omogočil uporabo svoje zbirke not porabskih pesmi, ki jih je vztrajno zbiral in zapisoval vse od svoje mladosti.

Judit Farkas teh pesmi niti med mirovanjem Špajnsih-flajnsih muzikantov ne pozablja, temveč jih uči tudi svoje mlade učence na glasbenih šolah v Dunaharaszti in Soroksáru, ki se po njenih besedah z veseljem in

Na začetku nastopa v Bajánsenyju je vodja skupin predstavila izvor pesmi z njihovega repertoarja, omenila je Porabje, porabske Slovence in seveda tudi Lacija Korpiča. Razložila je značilnosti porabskih ljudskih pesmi, izpostavila tudi nekatere posebnosti z glasbenega vidika ter povzela pomen besedil pesmi. V skupinah sodelujejo otroci različnih starosti, tako osnovnošolci kot srednješolci. Vloga pevke je tokrat prevzela vodja skupin kar sama.

Skupini sta z nastopoma očarali publiko, ki je naklonjenost in navdušenje izrazila z glasnim in vztrajnim ploskanjem med nastopi in po njih.

Nastop glasbenih skupin je podprla lokalna slovenska samouprava v XI. okrožju Budimpešte. Več podrobnosti o koncertu in motivaciji mladih glasbenikov ter njihove strokovne vodje oziroma odlomke iz nastopov lahko poslušate na Radiu Monošter.

Dragica Gašpar

Stalna razstava na lendavskem gradu

Lendava z okolico in narodnostno območje

V prvem nadstropju lendavskega gradu so v Galeriji - Muzeju Lendava (GML) odprli stalno razstavo z naslovom Lendava z okolico in narodnostno območje. Razstavo o kulturni dediščini in njenem ohranjanju je ob odprtju predstavil avtor, višji kustos v GML Zoltan Lendvai Kepe, ter pojasnil, da so grad doslej napolnili z vsebino od kleti do podstrešja, ob tem pa so uredili še dve muzejski podružnični oddelki v središču Lendave, in sicer Muzej meščanstva v Glavni ulici ter Sinagogo, ki je danes Muzej slovenskega holokavsta: »Skupaj smo torej predstavili zgodovino in vrednote Lendave in okolice na treh mestih in v štirinajstih tematskih zbirkah. Naše razstave si je ogledalo že

več kot pol milijona obiskovalcev. S tako muzejsko ponudbo in statistiko se lahko pohvalijo le največji muzeji v Sloveniji. Nova razstava Lendava z okoli-

Nova razstava ponuja pregled zgodovine prekmurskega prebivalstva.

co in narodnostno območje je uvod in povzetek naših stalnih muzejskih razstav.« Obiskovalcem muzeja nova

razstava ponuja celovit in jedrnat pregled zgodovine tukajšnjega prebivalstva s posebnim poudarkom na avtohtono madžarsko skupnost, dodaja Len-

dvai Kepe: »Menili smo, da je za razumevanje današnje Lendave in madžarske manjšine v Sloveniji najboljši način, da

besede in dejstva ilustriramo z zgodovinskimi zemljevidi. Želimo si, da naši gostje dobijo jasen vpogled v našo kulturno dediščino in ga z lahkoto umešijo v vseevropski prostor in čas. Zemljevidi so postavljeni v časovnem redu, razen prvega, ki obiskovalca informira, kje je, kaj ga geografsko obkroža in kaj pomeni slovenski pojem narodnostno mešano območje, ki je edinstven pravni pojem na svetu.« Na razstavi so predstavili tudi zgodovino množičnih medijev in šolstva ter etnološke zbirke in javne zavode s poudarkom na kulturnih in manjšinskih. Z odprtjem te stalne razstave o kulturni dediščini končujejo obnovo prvega nadstropja severnega trakta lendavskega gradu.

Besedilo in foto Jože Gabor

KDOR IMA CVETLICE RAD/STO MA RAUŽE RAD...

Rastline, ki imajo rade senco

Je že res, da imamo radi na vrtu senčen prostor, kjer si v poletni vročini oddahnemo in zadihamo s polnimi

zelenico. Te rastline so tudi dobre spremljevalke grmov ali dreves, saj posajene pod njimi pomagajo ohranjati

ste površino. Razmnožuje se s koščki ukoreninjenih rastlin. Uspeva v senci in v polsenci. Lipica (*Epimedium*)

tosti cvetov in aromatičnih listov, ki so pri nekaterih vrstah zimzeleni oziroma se jeseni obarvajo živo rde-

Ižander ali debelačka (*Pahysandra terminalis*)

Krvomočnica je trajnica za polsenčen in sončen prostor.

pljuči, vendar je senčen prostor na vrtu večkrat velik problem. Nema lokrat smo v dilemi, kaj posaditi v senco. Trava ne raste. Mučimo se z večkratnim sejanjem,

zračno vlago in preprečujejo kosilnicam, da bi vozili po koreninah.

Ižander ali debelačka (*Pahysandra terminalis*)

Izredno primerna rastlina za prekrivanje tal za senčna rastišča. Čez poletje je listje zeleno, jeseni pa se bronasto obarva. Cvetovi so

če. Lahko jo sadimo tako v polsenco kot na sončni prostor. Ne mara pa mokrih tal.

Lipica

Hosta je kraljica senčnih prostorov, tako jo označujejo nekateri.

vendar ne uspemo. Vendar ne smemo obupati in pustiti praznih prostorov neposejanih.

Na izbiro je kar veliko trajnih rastlin – trajnic, s katerimi si lahko olajšamo vzdrževanje strmih delov vrta, ali pa kotičkov na ravnem, kjer težko vzdržujemo

je najbolj razširjena po vrtovih in z njo nimamo veliko dela. Je zimzelena trajnica in daje celo leto dober vtis s svojim listjem. Dodaten okras so belo-zelena socvetja v aprilu in maju. Potrebuje res malo oskrbe. Opravilo, ki ga imamo z rastlino je le, da jo porežemo, ko nam prera-

rumeni, novejšje sorte tudi v oranžni barvi. Dobro prenaša sušo. Ima srčaste liste, ki jih lahko pozneje, ko so že dovolj trdni, uporabimo v floristiki.

Krvomočnica (*geranium*) se vse bolj uveljavlja na naših vrtovih zaradi barvi-

Morda niste vedeli ...

Črna trajnica Kačja brada (*Ophiopogon*) ima drobne bele ali svetlo lila cvetove. Listi pa so skoraj črni za polsenčen prostor.

Besedilo Olga Varga
Fotografije svetovni splet

... DO MADŽARSKE

Zakon o gostujočih delavcih

Madžarski parlament je prejšnji torek (14. junija) sprejel zakon o gostujočih delavcih (»gastarbajterjih«), čeprav se dve tretjini prebivalstva ne strinjata, da bi v državo prihajali začasni delavci iz tretjih držav. Precejšen je sicer razkol med vladnimi in opozicijskimi volivci, zadnji so zelo kritični do teh načrtov vlade, od opozicijskih vprašanih jih zavrača 82 odstotkov. Zanimivo je, da je tudi večina (52 odstotkov) pristašev vladnih strank proti prihodu gostujočih delavcev na Madžarsko. Iz raziskave je razvidno, da na vsakem desetem delovnem mestu že zaposlujejo tujce, v največjem številu so to ljudje iz Ukrajine (61 odstotkov), Srbije (18 odstotkov) in Indije (7 odstotkov). Ti podatki se ujemajo s podatki centralnega statističnega urada, po katerih je lani delalo na Madžarskem 81 tisoč gostujočih delavcev. Zakon, ki bo začel veljati s 1. novembrom 2023, uravnava, da bodo lahko dobili gostujoči delavci delovni vizum za največ dve leti, s tem da se lahko podaljša za največ eno leto. Delovni vizum ni podlaga za stalno bivanje na Madžarskem, kakor tudi ne za prihod in stalno nastanitev družinskih članov gostujočih delavcev. Delodajalci morajo, preden sprejmejo gostujoče delavce, dokazati, da za omenjena delovna mesta niso našli madžarskih državljanov. Z novim zakonom želi vlada ublažiti pomanjkanje delovne sile v državi, ki je nastala tudi zato, ker se Madžari v velikem številu zaposlujejo v tujini ali se celo odseljujejo v zahodne države.

Cene jezikovnih izpitov znatno narasle

Na Madžarskem skoraj ne najdemo centra za tuje jezike, v katerem bi bila cena jezikovnega izpita na srednji stopnji nižja od 50 tisoč forintov. Zanimanje za jezikovne izpite se je med študenti znižalo takrat, ko je vlada odpravila odlok, po katerem se diploma lahko podeli študentu le, če ima jezikovi izpit iz dveh tujih jezikov. Centri za tuje jezike se srečujejo tudi z visokimi cenami energentov, ki so jih prisiljeni upoštevati pri ceni izpitov. Na njihove cene vpliva tudi to, da se je število kandidatov znatno znižalo; medtem ko se je v letu 2019 prijavilo na izpite 124 tisoč kandidatov, jih je bilo lani le 82 tisoč.

S KOSAUV SMO ŠUNKO REZALI

Eržika Gál, po možej Soós se je v Sakalovci naraudila pa gorarasla. Nji je doma dosta bilau, zato ka je tri brate mejla pa štiri sestere, vsevküp nji je osem mlajšov bilau. V nedelo so vsi ranč nej mogli k stauli sestri, zato ka s starišami pa z dejdekom pa z babicov vred nji je dvanajset bilau. Gda sem

Erži Gál se je narodila v Sakalavci v iži, steroj so gučali Cica.

Eržiko v Varaši gorapoisko, gde že od tistoga mau žive, ka se je oženila, ranč je piškoto pa linzer pekla. Baja je samo telko bila, ka sem prvin prišo, kak bi se pokaraj speko. Tak ka koštavati sem nej mogo, depa enga dobroga sva pripovejdala.

- *Tetica, Eržika, ka se v reglini peče, ka tak dobro dene?*

»Varaški slovenski penzionisti mo meli eden program, pa te sto more, nika speče. Dja piškoto pa linzer pečem. Prvin sem rada pekla, depa zdaj že več nej, ka sem bola starejša gratala.«

- *Tjūjate radi?*

»Tjūjati moram sama zase pa družini tō, če me kaj prosijo tašo, ka oni ne vejo.«

- *Od koga ste se navčili tjūjati pa pečti?*

»Od moje matere, zato ka ona je znala kak pečti tak tjūjati, ona je dosta odla po gostüvanji, tam se je ona tau tak dobro vönavčila. Moja mati je nin nej delala, samo doma, zato ka dosta mlajšov je bilau pa te tak kama bi üšla delat. Oča, on je konje emo, on je z njimi v foringo odo, on je foringaš bijo.«

- *Gda so mater zvali tjūjat*

na gostüvanje, tašoga reda je kelko dni tjūjala?

»En keden so pekli, v pondejlek, torek, srejdjo so linzere pa tašo pekli, ka je tastalo, v petek, soboto pa taše, ka je že kreme tō melo.«

- *Ka so delali z pečenim mesaum, gda je fejest vraučē bilau, aj ne pride na nikoj?*

mena povejte, vaše mati ka so najbola tjūjali med kednom?

»Kromče, kapüsto, gra, vse tašo, ka smo doma pripauvali, eške repo smo djeli, zato ka mesau je samo rejdko bilau. Najbola kiselo, mati so go dolazribali, krü so notraličili, njali so dva, tri dni, pa te smo tau djeli, največkrat tak kak fözelék (prikuha). V zimi smo še repin nad tō djeli, gda je v klejti vöpognala, mati so go dolastrgali pa šalato so napravljali s tauga. Kak sem že prajla, vse ka smo pripauvali, s tistoga smo se tak srmaško taranili.«

- *Leko ka nej bilau mesa, vse tašo ste djeli, ka ste na njivi pripauvali, depa tau gvüšno, ka je vse zdravo bilau. Nej kak gnes, gda je vse djesti puno kemikalij pa čemera.*

»Tau je tak bilau, mi smo mesau samo v nedelo djeli, cejli tjedjen smo mesau ranč nej vidli. V nedelo pa tak bilau, ka mati so vsakšoma en falat dolavrezali, gda so stjūjali, te si daubo pa si zo svoj falat. Depa ka je tau bilau, nika nej, če se je tisti mali falat še bola na malo vtjūpstjūjo. Tak mali je bijo, ka si ga nej najšo na talejri.«

Njeni pravnuki, dvojčka pa vnukica

bilau. Drügo pa tau, ka prvin smo nej tak djeli kak zdaj, ka vsikši svoj talejr ma. Te je tak bilau, ka mati so velko sklejco ali plej goradjali na srejdji staula, pa te odtistec si je vsikši zejo z žlicov ali z vilicami.«

- *Telko haska je bilau, če drügo ranč nej, ka je nej trbelo talejre prati. Depa tau*

- Kakšno mesau je bilau največkrat na stauli?

»Največkrat okajeno, zato ka hladilnika nej bilau. Gda je buča bila ali kaj drügo, te smo v Varaš šli pa smo tam tjūpili friško mesau. Doma so mati mesau nutra v kanto djali pa so ga dolapistili v stüdenec, gde je dobro hladno bilau, nej ka bi od ice ali zavolo

müj na nikoj prišo. Tau je bijo naš hladilnik.«

- *Pri vas so mesau tak tō tāsklali, ka so ga dolaspekli pa te potejn s toplim žirom ga dolavlejali?*

»Delali so, tau mesau je mena fejest žmano bilau, dja sem tau sledkar doma tō probala, depa dja tau ne vej m narediti. Tau

Erži s staro babov, materdjov pa očo ino s sestrami pa brati

mesau je nej samo dobro bilau, depa brž si ga leko naredo, če stoj prišo ali če je kakšno delo bilau pa nej bilau cajta tjūjati.«

- *Nej samo sirauwo, okajeno mesau je tō obraniti trbelo od müj, kak so tau pri vas delali?*

»Okajeno mesau so tak obranili, ka so ga notra v sölc djali, tau je na paudi notra v rauri bilau vönapravleno, pa tam je bilau mesau notrapovesano. Nej se je trbelo bojati, ta je niša stvar nej üšla, depa mi mlajši, če smo mogli, na den večkrat smo odli kradnit. Mati so vsigdar prajli: „Oča, gledaj, že pa naužic nese, že pa na šunko odi.“ Bilau, ka so stariške skrili naužič, aj ne moremo šunko rezati, depa nas mlajše so nej mogli znoriti. Vejš, ka smo delali, dejdek je vösklepene kose emo, edno smo vzeli, gora smo go na pod nesli pa te s tistov smo si šunko rezali. Še baukše pa ležej smo rezali, kak če bi naužic nücali. Nej tau, ka bi lačni bili, zato ka smo krü nej djeli vcuj, samo smo pa itak zandareči bili. Ranč tak žir smo tō nej smeli djesti, zato ka samo enga pujcka smo zabadali, pa tau

je na cejlo leto moglo dojditi. Bilau tak, ka so stariške mlejko v špajz djali, aj se segne, mi mlajši pa ranč tak kak šunko, poskrivoma smo vrnjo mlejko vse dolaspili. Mati štjabe (kislice) stejla tjūjati, depa vrnjoga mlejka nej bilau, „Mlajši, zdaj te djeli z mlejkom,“ je prajla, „če ste tak zandareči bili“.«

- *Cutjar ali kaj sladkoga ste tō najšli v kredenci?*

»Gda je mati tau marmelado tjūpila, stera se je tak zvala, ka hitlerszalonna, tisto smo djeli kak krü, gda go je trbelo, dočas gvüšno ka je sfalila. Dejdek je palinko pa cutjar vsigdar nutra v böjntjiša emo tasranjeno. Vsakši tjedjen gnauk sem ma išla po cutjar, depa te je nej v vrečki bijo, tak so ga na kile vömerili. Dva fela cukra sta bila na odajo, drauvan pa zrnasti. Prvo paut sem zrnastoga prinesla dejdaki, on pa je vsikšo betvo prešto, aj vej, kelko ma, nej ka bi stoj njema zo. Drügo paut, gda sem v bautu üšla, te sem že čednejša bila, drauvan cutjar sem prinesla dejdaki. Zato, ka s tuga je dvakrat telko zrnje bilau kak iz zrnatoga. Dejdek tau nej vedo, dja sem seba pulonje vövzela, drügo pulonja sem pa dejdaki dala. On je prešto kak vsigdar, pa niša baja nej bila, ranč telko zrnje bilau kak moglo biti, samo namesto dvajsti dek je deset daubo. Depa tau se je nej štelo, kak dja, tak dejdak je zadovolen bijo.«

Karči Holec

Od inda v gnešnji čas

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ

Bled, kinč nebeški, nej daleč kraj od enoga drugoga jezera stodji. 16 kilomejtrov od Bleda trbej titi, ka se v Bohinj pride.

Tam eške eden kinč nebeški leži, Bohinjsko jezero se njemi pravi. Depa, tam velki hotelov pa viskoga turizma kak na Bledi geste, ne najdemo. Zvün kinča nebeškoga, eške nebeški mer človeka tam čaka. Od njega smo v vaši pa naši novinaj že pisali, depa, eške gnauk do njega stauipimo. Tau pa zato ga volo, ka nazaj v poganske čase naši stari Slavov odidemo. Nazadnje smo pisali, ka na otoki srejdi

Blejskoga jezera je staro pogansko sveto mesto bilau, na sterom so boginjo Živo svetili.

Od poezije do istine

V verzaj nas Prešeren v čas kaulak leta 800 odpela. Velko

Slap Savica že od inda za mistično mesto vala. V njem se cejla krepka sila narave leko vidi. V tom mestu je Prešeren ranč tau vido pa svoje krstitke je es postavlo.

bitje med poganskimi pa že krščanskimi Slavi se bije. Krščanski Valjhun poganskoga

dene, tau so že davnik pisali. V tejm je Prešeren nika nauvoga nej vönajšo. Depa, Črtomir pa Bogomila v cejloj toj pripovejsti velke bojne človeško noto kcuju data. Leko je tak gdasvejta bilau, tau se ne vej. So pa velka bitja za nauvo vörvanje bila pa tisti Valjhun je istinski človek biu. Zgodovina ga kak Valuka pozna. Valuk je velki knez biu. Dokumenti nam pripovejdajo, ka kaulak leta 631 je prejgen pri naši stari Slavaj grato. Zvün toga pa Valuk za prvo poznano slavsko/slovensko ménje vala. Prva je živo, kak ga Prešeren nut v čas postavlja. Depa, poezija dopisti, ka se leko vse vömini. Tau se eške tö ne vej, če je Valuk že krščeni biu ali pa eške je v poganske boge vörvo. V tejm so si včene glave eške gnes nej gnake, kak aj bi bilau. Ranč tak se ne vej, kak aj bi Valuk vögledo. Vej se pa, kak velka je Karantanija bila, v steroy je un

dux, knez biu. Zagnauk nam dokumenti eške nejso vöovadili, če je Valuk kakšnoga sina emo, steri bi njegovu traun prejkvzeu. Vej se pa, ka na njem je kaulak leta 750 knez Borut sejdo. Za té čas pa se že gvüšno vej, ka krščanstvo je že na velke med poganskimi Slavi živalo. Kakši 30 lejt za njim se velke vörske bojne začnejo, od steri nam Prešeren pripovejda. Mi pa tadele v njegovom pisanji istine iškemo. Črtomir je za svojo »metropolo« Ajdovski gradec emo. Tak se tomi gnes pravi, ovak pa za najbole stari, do gnes poznani, grad dé. Prešeren je skrak njega slejgnje bitje med Valjhunom pa Črtomir nut postavlo. Arheologi so od toga nika nej najšli. Depa, kak smo prajli, pesnik si leko dosta toga sam vözbrodil.

V našom pisanji radi imena tumačimo, ka stero ménje znamenüje. Najprva Valuka poglednimo. Po najbole poznani teoriji tau ménje za trno staro vala. V njem leko iškemo neka, kak bi bojnjanje zna-

menüvalo, človek, steri se bojna. Črtomir že za bole »nauvo« staro ménje vala. Dvej rejči tau ménje v sebi nosi: Črto-mir. Črt je stara rejč. Una nam od toga pripovejda, ka nekak koga črti, ga mrzi, ga ne more rad meti. Zdaj vejmo ka Črtomir je tisti človek, steri mejra, mira ne mara, ga mrzi. Leko, ka ranč zato ga volo je Prešeren svojimi junaki tau ménje dau. Bogomila v sebi Boga nosi. Njeno ménje nam od človeka pripovejda, steri v božoy milosti žive.

Vgnešnji paindašnji čas smo Blejsko pa Bohinjsko jezero zvezali. Za konec pa eške rejč jezero trbej malo pogledniti. Naši stari Slavi so indasvejta rejč jezero

goga znamenüje. Zdaj pa smo že pri vogrskoj rejči za 1000 (ezer). Od naši stari Slavov

Tak je slikar vido, kak se Črtomir zavolo lübezni do Bogomile nauvomi krščanskomi vörvanji obeča. Sveti krst od dühovnika dobi. Depa, njija lübezen vcejlak ovak živé, kak bi si Črtomir želó. V krščanski center Oglej odide, svoje poganske brate v krščansko vörvanje obrača, tak je Bogej obečo. Bogomila gnako dela, njija lübezen se v lübezen do Boga spremeni.

so je davnik nazaj prejkvzeli, zato ka 1000 inda nej malo bi-

Karantanija je dosta vekša od gnešnje Sovenije bila. Segala je v krajine, v sterij se gnes sploj več po slovenski ne guči. Tau nam samo od toga pripovejda, kama vse so se naši stari Slavi naselili.

Od toga je velki France Prešeren v svojoj poemi, junaškom eposi, Krst pri Savici piso. Ranč té slap (vizesés) Bohinjsko jezero napaja.

Črtomira z njegovimi brati naganja pa je vmarja, če nauvoga vörvanja nase ne vzemejo. Cejlo tau Prešernovo pisanje v sebi neka istine nosi. Tau, kak lübezen lagvo leko na nikoj

Na tom mestu je Ajdovski gradec stau. Samo eške neka kamnov v zemlej nam od toga pripovejda. Vej se pa, ka so stejne kaulak leta 400 bile gorpostavlene. Gda so naši stari Slavi v tau krajino prišli, so se v gradec naselili pa ga na nauvo prejknaprajli. Vnauka bitja so ga že davnik na nikoj djala.

na velke gučali. Pauli pšenice so jezero pšenice prajli. Tö za vnaugo lidi na küpi so jezeri lüdi prajli. Za velko vodo, stera stodji, so jezero vode prajli. Po starom rejč jezero neka vnau-

lau. Miljonke so dosta po tejm naprej prišle. Tak ka, rejč ezer je iz jezera vöprišla.

Miki Roš

NAJBOLJ POPOLNA PESEM JE PRAZEN LIST PAPIRJA

»Leta bežijo kot popotni oblaki / v siju rdečem, v meglicah plavih - / Avgust Pavel, ali naj jim verjamem, / da te deset let ni več med nami? / Minute drsijo na reki časa, / luske srebrne se jim bleščijo kot sanje, / ujel bi jih, a mi polzijo - / brat in prijatelj, naj jim verjamem? ...« (prevod: Dušan Mukič)

Te verze je leta 1956 madžarski pesnik Sándor Weöres zapisal

Spomenik madžarskega pesnika Sándorja Weöresa, ki ga je leta 2007 postavil domači kipar Gábor Veres nedaleč od potoka Perint v Sombotelu.

v spomin svojemu očetovskemu pokrovitelju Avgustu Pavlu, v katerega sombotelski hiši je prebival v letih 1928 in 1929. Kot se je kasnejši klasik madžarske poezije v odraslih letih spominjal, je bilo to »najbolj dragoceno obdobje mojega življenja, ko se je izoblikovala moja miselnost. /.../ Plaz mojega življenja je sprožil pravzaprav moj prijatelj Avgust.«

Sándor Weöres (izg. »vöröš«) se je 22. junija 1913 - torej natanko pred 110 leti - rodil v Sombotelu kot edini otrok očetu vojaškemu častniku in zemljiškemu posestniku ter materi iz izobrazene meščanske družine. Pri njegovih šestih letih se je družina preselila v železnožupanijsko vasico Csöngö, kjer je bolehen fantič postal zasebni učenec. V nekaj letih je prebral skoraj vse knjige v knjižnici domačega duhovnika, največ užitka so mu dajale Shakespearjeve in Schillerjeve drame. Kot smo že omenili, je

Weöres po prihodu v Sombotel sklenil neločljivo prijateljstvo z našim slovenskim rojakom Avgustom Pavlom. »Pavel kot večni otrok, jaz pa že kot starikav človek, sva se srečala nekje v vrtincu življenja. /.../ Nisem se naučil veliko od Pavla samo jaz, ampak tudi on od mene,« je pesnik leta 1983 povedal raziskovalcu Andrásu Bertalanu Székelyu. Kot mlad

dijak se ni mogel vključiti v razredno skupnost, do vsakogar se je vedel zadržano. Čeprav so sošolci v njem začutili genija, so ga zaradi neogljenosti pri vsakdanjih opravilih in neizkušenosti v športu povsem izključili.

Kasnejši častni občan Sombotela je svojo prvo pesniško zbirko *Mráz je* izdal leta 1934, Pavel pa je sredi takratne hude gospodarske krize zbiral naročnike za vitko knjižico, o kateri je napisal tudi prvo recenzijo za svojo revijo Vasi Szemle. Njuna korespondenca je bila med drugo svetovno vojno skoraj v celoti uničena, nekatera pisma Weöresa pa je uspela ohraniti njegova prijateljica iz otroštva, Pavlova hči Judita. (Kot zanimivost naj omenimo, da je madžarski poet neko otroško pesmico Judite Pavel kot primer rojevanja poezije navedel tudi v svoji doktorski disertaciji *Nastajanje pesmi*.)

Mladi Sándor Weöres je bil nizke rasti in dekliškega, ne-

navadno pojočega glasu ter se je zmeraj skromno smehljajal. Že v mladostniških letih je sogovornike presenečal s široko razgledanostjo, po končanem srednjem šolanju pa se je poglobil v študij številnih znanstvenih področij: od prava prek geografije in zgodovine vse do filozofije ter estetike.

Od svojega devetnajstega leta je objavljajl v prestižni literarni reviji *Nyugat*, že pred drugo svetovno vojno pa je prejel obe različici ugledne književne nagrade Baumgarten. To gmotno okrepitev je prvič izkoristil za pot po Severni Evropi, drugič pa za potepanje po Daljnem vzhodu. Nепrestano se je izobraževal, naučil se je številnih jezikov - ob modernih in klasičnih, na primer tudi srednje visoke nemščine (da bi bolje razumel Pesem o Nibelungih), ali pa sanskrt (da bi lahko prevajal staroindijska besedila).

Dve leti po koncu vojne se je Weöres dokončno preselil v Budimpešto, kjer se je poročil s pesnico Amy Károlyi. »Vem le to, da moje srce ni nikoli hrepenelo po družbi, ti pa si mu naenkrat postala družica,« se je lirik nekoč izpovedal svoji življenjski sopotnici, ki je uspela obrzdati neurejen življenjski slog pesnika.

Na začetku 50. let 20. stoletja nova komunistična kulturna politika ni prenašala apolitičnosti Weöresa, zato mu med letoma 1951 in 1956 niso izdali nobene pesniške zbirke, še več, preprečili so mu pridobitev redne službe. Preživljal se je z množičnim prevajanjem tuje poezije, kar pa je opravil prav tako na vrhunski ravni. Madžarske bralce je razveselil z neverjetno količino prevedenih del, ki so bila vsebinsko in oblikovno izredno zvesta izvirnikom. Pri tem naj posebej postavimo mojstrske prevode slovenskih pesmi Dragotina Ketteja, Josipa Murna - Aleksandrova in Ivana Cankarja oziroma samostojni zbirki

Otona Župančiča ter Srečka Kosovela.

Iz spominjanj kulturnega posredovalca Jožeta Hradila vemo, da je Sándorja Weöresa na začetku 80. let srečal v hrupni gostilni v prekmurskih Bakovcih. Želel se mu je oddolžiti

Klasik madžarske poezije pri svojih šestnajstih, ko je kot srednješolec bival pri družini Avgusta Pavla v središču Železne županije.

za trud pri prevajanju slovenskih pesnikov, zato ga je prosil, naj kar tam sestavi seznam 24 najljubših lastnih pesmi. Književni prevajalec Hradil jih je kasneje kot poklon Weöresu v slovenščino prestavil v sodelovanju s Kajetanom Kovičem, zbirka *Boben in ples* je leta 1983 izšla pri Državni založbi Slovenije.

Sándor Weöres se je uveljavil tudi na področju otroške poezije. Malokdo pozna dejstvo, da so bile pesnikove najznamenitejše in najbolj priljubljene otroške pesmice izvorno le igre v rimah in ritmu. So pa pozitivno zaznamovale najmlajša leta več rodovom na Madžarskem - in marsikomu tudi starejše obdobje. Kot je o avtorju pesnik István Cs. Nagy zapisal: »Ukinil je meje in vizume med odraslo in otroško deželo svojih pesmi.«

V poeziji Sándorja Weöresa najdemo skoraj vse zvrsti, kljub temu pa je opazno, da se

je izogibal opisom doživetij ali občutkov, torej osebni liričnosti. Najraje je uporabljal oblike, v katerih je lahko izrazil svojo vizijo o svetu, med drugimi pripoved ali balado. Njegov umetniški jezik je bil izredno samosvojev in subjektiven, glasovno podoba

in same besede je prilagajal lastnim potrebam. Mnogim bralcem je bil sicer njegov miselni svet nedojemljiv, so pa z izrednim užitek prebirali ali celo deklamirali njegove verze. Kljub temu so mu večkrat poočitali, da je njegova poezija »le igra, ki je sama sebi namen«.

Poznavalci pa so upravičeno cenili njegov prispevek madžarski poeziji. Leta 1970 je

prejel Kossuthovo nagrado (najvišje priznanje v madžarski kulturi), ob podpori katere je ustanovil sklad za obetavne mlade pesnice in pesnike. V osemdesetih letih se je boril s številnimi težkimi boleznimi, umrl je 22. januarja 1989 v Budimpešti, kjer je z ženo tudi pokopan. V rodnem Sombotelu so mu kip postavili leta 2007, istega leta so v življenje priklicali tudi tamkajšnje gledališče, ki nosi ime slavnega rojaka.

Sándor Weöres je bil v madžarskem pesništvu druge polovice 20. stoletja verjetno najbolj unikaten pojav. Predstavitev njegovega pestrega delovanja sklenimo z mislijo, ki jo je januarja 1935 izrekel o ustvarjalnosti: »Verjamem v nepopolnost ustvarjanja, popolnost je brezpogojno dolgočasna. Najbolj popolna pesem je prazen list papirja ...«

-dm-

RAZGIBAJMO MOŽGANE

SKANDINAVSKA KRIŽANKA

				AVTOR: MATJAŽ HLADNIK	ODRASLA SAMICA KONJA	NA VLAŽNIH TLEH RASTOČA RASTLINA	GRAFIČNA TEHNIKA Z REZANJEM ŽLEBOV V LES	VEČJA VOKALNA SKLADBA DRAMSKIE VSEBINE	AMERIŠKA FILMSKA IGRALKA RYAN	DIPLOMAT- SKI PRED- STAVNIK	UROK, ZAGOVOR
				MAZNO ZA OS PRI KOLESU			3				
				LAHKOTNO ODRSKO GLASBENO DELO							
				ČLOVEK Z BISAGO		7					
				KAREL ERBEN							
POMOČ: BARO INVAR OPIN TORA	KORIST, PRIDO- BITEV	DEL V NADALJE- VANKI	CESAR- JEVIČ	METRIČNI POUDAREK, IKTUS	KRUŽNI VITEZ (DOH ...) KELTSKI PESNIK			5	20. IN 6. ČRKA GRM Z LISTI ZA ČAJ		
ENOTA ZA MERJENJE JAKOSTI ZVOKA						MANJŠI ROČ, PREKMUR, HRUMORIST (GEZA)				4	
ZIDAK					NEČEDNA ZADEVA ŠTEVILKA ALI ŠTEVILO				ITALIJAN, PEVKA BRUNI- SARKOZY		ZLITINA ŽELEZA IN NIKLIJA
BISTRO- UMNEŽ		8				PREBI- VALCI AZIJE OLEG ANTONOV			10		
JUNAKINJA MIRE MIRELIČ V ROMANU APRIL				FR. MODNI KREATOR (CHRISTIAN) OČKA, ATEK		2		FRANC. IGRALC GABIN ORODJE ŽANJEK			6
PIRVI DEL BIBLIJE, PENTATEVH					FAKULTETA OROŠLAV CAF				ŠPAGA, KONOPEC IDRIS ELBA		
IZDAJA- TELI						ROČE- LASA MORSKA DEKLICA					
MANUŠA KAČA						TOŽLIVEC			1		

Končna rešitev:

1 2 3 4 5 6 7 8 2 3 8 5 7 9 7 10

NIKA ZA SMEJ

MARTA PA SAUSED

Marta pride vö na dvorišče pa cuj k ograji saused stau-pi. Marta ga gleda pa pravi: »Ja, saused, ka pa te mate cejlo čelo presejkano?«

Saused zamajne z rokav pa pravi:

»Eh, z mojo sva se sfadila pa mi je paradajz v glavau ličila.«

Marta na debeli pogledne:

»Pa saused, kak mate lejko od paradajza takšo čelo?«

Saused pa:

»Zatao, ka je v kilski konzer-vi biu!«

MARTA ŠPILA VIJOLINO

Marta je čüla, ka je muzika dobra za dušo, pa si je vijoli-no sposaudila.

Pa je cejli den vrlo vežbala (gyakorolt) v svoji sobi, do- kleč je mati nej notri prišla pa pravla:

»Marta, če te baug dau, odi nama z očom pomagat. Čista že v nauro pamet ide- va, ka ne moreva gorpriti,

štere dveri tak grdau str- djüčejo!«

Simona Rituper

TV SPORED

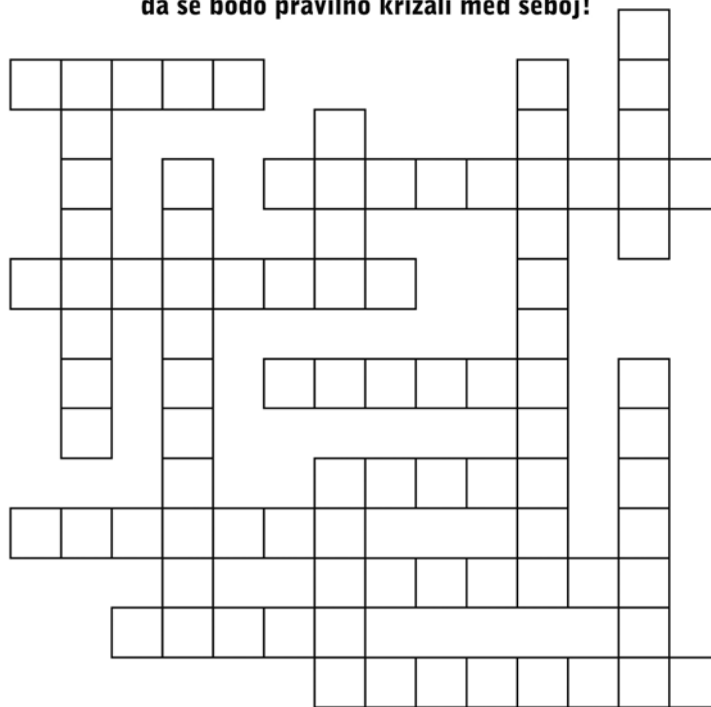
Na naslednji povezavi najdete pregleden spored TV Slovenija 1 in Slovenija 2 za izbran dan:
<https://tvspored.delo.si/>

SUDOKU

			9	3		1		
7			1		8			3
8					7		5	2
			2					
	6	8				3	1	
					3			
6	7		3					8
3			6		9			4
		2		7	5			

KOMBINACIJSKA

V mrežo s kombiniranjem razvrstite 15 poletnih pojmov, da se bodo pravilno križali med seboj!

BAZEN - KOPALKE - LEDENA KAVA - LEŽALNIK - MORJE - PIKNIK - PLAŽA - POČITNICE - ROŠTILJ - ROŽE - SANDALI - SLADOLED - SONCE - SONČNA KREMA - SURFANJE

TUDI V BUDIMPEŠTI SO PRAZNOVALI

Ob dnevu državnosti Republike Slovenije sta Društvo Slovencev v Budimpešti in Lokalna

Udeleženci programa so praznovali 32-letnico samostojnosti Slovenije. Slavnostni

tarnega odbora za narodnosti na Madžarskem. Matično državo sta zastopala diplomata veleposlanštva v Budimpešti, namestnik veleposlanika Simon Konobelj in pooblaščenica ministrice, pristojna za konzularne in kulturne zadeve, Jana Strgar.

V pestrem kulturnem programu so nastopili Pevski zbor Irene Pavlič slovenskega društva v Budimpešti, Folklorna skupina Sakalovci, Porabski trio in glasbena skupina Što ma čas z Goričkega.

Ferenc Sütő

slovenska samouprava v XI. okrožju Budimpešte v okviru Slovenskega dne organizirala plovbo z izletniško ladjo.

govor ob prazniku je imela Erika Koleč Kiss, slovenska parlamentarna zagovornica in podpredsednica parlamen-

Oddaja Slovenski utrinki bo na sporedu TV Slovenija 1 v četrtek 29. junija ob 14:30, ponavljanje magazina pa na sporedu TV Slovenija 3 v nedeljo 2. julija ob 19:30. Vse že predvajane oddaje si lahko ogledate na spletnem naslovu:

<https://www.rtvsl.si/tv/oddaja/84>

Pridružite se nam pred zasloni!

V NEBESIH SEM DOMA IRINKA FÖLDESI (1951-2023)

Držstvo porabski slovenski penzionistov in Zveza Sloven-

Földesi (Kovács Antalné), stera je mrla 18. majuša. Narodila se je 1951. leta in je žijvala v Števanovci.

Bila je v našoj družtvi aktivna ženska. Par lejt je v predsedstvi tū delala pa pomagala društvo. Leko povejmo, ka na vsakšo prireditev se je glasila in je na vsakšom programi z nami bila. Rada se je zdržavala v našom društvi in vsakšoj drugoj skupini.

Doudja lejta je spejvala v Števanovci v skupini ljudski pevk, ka go je vodila Marija Rituper. Plesala je v folklorni skupini

penzionistov Zveze Slovencev na Madžarskem. Od začetka mau, trinajset lejt, je bila fejs aktivna pevka pri števanovskom cerkvenom zbori. Redno je odla k sveti meši in je rada spejvela svete pesmi. Na vsakši nastop je prišla, ranč tak kak na vsakšo vajo.

Na žalost je beteg prišo in je večta nej mogla ozdraviti. Zdaj že v nebesi spejva in nas z neba gleda pa nas pomaga. Zbaugom Irinka, počivaj v miri.

*Marijana Fodor
predsednica DPSU*

cev na Madžarskem se žalostno spominjata članice Irinke

Pod Srebrnim brejgom ...

... se je znauva eden najbolje poštvvani prstanov-prstankov najšo. Zaprav, v Merki ga je Slovenec Vlatko Čančar daubo. Njegvi klub, Denver Nuggets, je v finale lige NBA najbaukši biu, prvaki so gratali. S tejm je vküper v red s tistimi domanjmi pojbbami stano, steri so že najbaukši bili: Beno Udrih, Raša Nestarovič pa Saša Vujačić.

Vlatko Čančar se je v Kopri skrak maurdja naraudo. Od svojoga 17. leta kak profesionalca košarko špila. V Merki že štiri lejta živé, je pa v slovenskoj reprezentanci tō velko delo obredo. Z njau je najbaukši v Evropi biu.

Tau šetanje spod Srebrnoga brejga smo s športom zatoga volo začnili, ka ranč un leko lidam velko veseldje prinese. Prinese, gda domanji pojddje pa dekle rejsan neka dobroga naredijo. S tejm se za neka minutov vse druge nevole leko tapozabijo. Že davnik je tista maudra misel poznana: panem et circenses ali po naše, lidam krüja pa cirkusa trbej. Depa, tau je v časi velkoga Rimskoga imperija vöprišo, gda so se v arenaj gladiatori do smrti bili pa klali. Gda so lidge krüj pa gladiatore meli, njim drugo nej trbelo, velikašom so mer njali. Gnes tau malo ovak vögleda, gladiatori so športniki gratali, krüj pa eške itak je krüj ostano. Samo od športnoga cirkusa pa krüja človek ne more živeti. Neka piti trbej, pa če samo vodau, njau pa plačati trbej. Mlajši si od športa črvau nedo napunjavali, zvün krüja njim eške kaj drugo trbej, tau pa tō plačati trbej. Vejte, od koga pripovejdamo pa kak tau tadale ide. Zdaj pa znauva do gladiatorov pridemo. Vnaugi lidge se nebesko biti pa klati morajo, ka od plače do plače, od penzije do penzije leko preživejo. Tem lidam bi leko prajli moderni gladiatori. V nauvi časaj so se cejle držine takši gladiatorov narodile. Vsikši den se s tejm bojnjajo, ka si leko küpijo pa ka si ne smejo. Ka po tejn pejnezi za letriko, vodau ostanejo, pa za vse drugo, brezi koga več gnes nikak néde. Depa, te gladiatore v areno življenja niške ne ojdi gledat, kak so inda tiste antične ojdlj. Zaprav, glavaške ji najraj sploj vpamet ne vzemejo, ka ne bi lejpi kejp njivoga obečavanja grdi grato. Na srečo slovenski športniki, steri velke pejneze slüžijo, na velke v humanitarne fondacije nut pejneze davajo. Tak se leko mlajši na maurdji veselijo, knjige za šaulo dobijo, držine v zimi ne zmrzavajo. Ranč uni tisto skrb majo, stero bi glavaške mogli meti. Bole ovak povejdano, za tau bi država (rosag) mogla skrb meti. Srebrni brejg za lidi tō skrb ma. Že njim je prve lisičice dau pa kakšen grbanj je na njem že tō vöprišo. Na njegvo velko žalost drugoga njim ne more dati.

Miki Roš

Porabje

TEDNIK
SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak četrtek
Založnik:
Zveza Slovencev na Madžarskem
Za založnika:
Andrea Kovács

Glavna in odgovorna urednica
Nikoletta Vajda-Nagy
Naslov založnika in uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1.;
tel.: 94/380-767;
e-mail: porabje@gmail.com
ISSN 1218-7062

Tisk:
TOPnet d.o.o.
Kupšinci 49d, 9000 Murska Sobota; Slovenija

Časopis podpirajo: Državna slovenska samouprava,
Urad predsednika vlade, oddelek za narodnosti,
Zveza Slovencev na Madžarskem in Urad vlade RS
za Slovence v zamejstvu in po svetu.
Naročnina: za Madžarsko letno 2.600 HUF, za
Slovenijo 22 EUR. Za ostale države 52 EUR
ali 52 USD.

Številka bančnega računa: HU75
11747068 20019127 00000000,
SWIFT koda: OTPVHUHB